

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

ZÁCHRANNÁ MISE

C PRESS

Hrdina Záchranná mise

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Li Shotzová

Hrdina: Záchranná mise – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jennifer Li Shotzová

HRDINA

ZÁCHRANNÁ MISE

 PRESS

*Věnováno Vidovi, našemu sladkému štěněti, a všem
nádherným záchranářským psům, kteří hledají nový
domov.*

Vaše rodina už jde!

© Produced by Alloy Entertainment, LLC.

© Cher KFM / Shutterstock.com

Illustrations © Zuzana Holá, 2025

Translation © Jana Vlčková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5566-0

ISBN e-knihy 978-80-264-5645-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5646-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5638-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Hrdina přecházel sem a tam po otevřené dřevěné tribuně. Vztyčený ocas svědčil o tom, že je ve střehu, a oči upíral na Bena.

Ben se kradmo podíval na svého psa. Přisahal by, že černý labrador nějak vycítil, že na téhle hře opravdu záleží – a že Benův tým prohrává.

Tohle utkání by je mohlo dostat do playoff – až dosud jde o nejdůležitější duel sezóny – a Benův tým, Tygři, zůstává o tři běhy.

Ben byl nervózní. Jestli prohrají, pro letošek vypadávají ze hry.

Na baseballovém hřišti vládlo obrovské napětí. Lavičky na tribuně zaplavily stovky rodičů a sourozenců jednotlivých hráčů a všichni se chvěli v lehkém podzimním vánku. Napětí by se dalo krájet. Všichni čekali, až svoje místo zaujme další pálkař. Zdálo se, že diváci kolektivně zadržují dech.

Ben sledoval herní pole ze své pozice spojky a mžoural do paprsků zapadajícího slunce. Soupeř měl na metě dva

hráče, ale také už mají dva vyautované. Proto potřebují rychle dostat ven dalšího pálkaře, aby mohl na pátku nastoupit Benův tým.

Pokud se jim podaří skórovat, možná by se mohli probojovat do dalších směn.

Ale pořád je to jedno velké *kdyby*.

Ben pohlédl na tribunu. Maminka stála, rukou si stínila oči a zkoumala lavičku soupeře – zřejmě posuzovala ostatní hráče. Tvářila se, jako by k nim chtěla napochodovat a vynadat jim. Vedle ní přešlapovala Benova sestřička Ema a vypadala jako hromádka neštěstí. Strašně moc si přála, aby Benovo družstvo vyhrálo.

Benův tatínek je asistentem trenéra. Stál u týmové lavičky, klidný a vyrovnaný, rty tiskl k sobě a jakoby se potutelně usmíval. Kousek od něho trpělivě seděl Skaut, štěně voříška, a velkýma bystrýma očima sledoval každý jeho pohyb.

V posledních dnech se Skaut od Benova táty nehnul a všude ho sledoval jako stín. Skautův výcvik byla nepřetržitá činnost, pro kterou oba žili a dýchali.

Benův tatínek – seržant David Landry – sloužil u policejního sboru v Gulfportu ve státě Mississippi a vychovával ze Skauta policejního psa. Jednoho dne se z něho stane

pes-záchranář, jako je Hrdina. Ale napřed se musí naučit spoustu věcí a seržant Landry ví, jak na to.

Jakuba mrzelo, že se musí Skauta vzdát, ale přál si, aby byl šťastný, a pes je nejveselejší, když pracuje.

Tatínek dal Skautovi znamení, aby si lehl, a štěně poslušně položilo hlavu mezi přední tlapy. Vrtělo puntiká-tým ohonem. Nastražilo velké špičaté uši a čekalo na další povel.

Ben si protřepal paže a několikrát si poskočil. Podíval se na svého nejlepšího kamaráda, Adama Mazera, který stál na místě nadhazovače. Adam se otočil a kývl na něho. Potom Ben pohlédl vlevo na Jakuba, který hrál na první metě. Jakub mu kývl na pozdrav a dotkl se přilby.

Ben se zaměřil na to, kdo přichází na pátku, a zasténal. Ten kluk měřil dobrých sto osmdesát centimetrů, měl svalnaté paže a silný krk. Pochechtával se, jako kdyby věděl, že usadí soupeře pouhým svým příchodem.

Adam se nevzrušeně připravoval na hod. Náhle jako by se ocitli ve zpomaleném filmu. Míček se odlepil od Adamovy ruky a hladce plachtil k pálkaři. Nafoukaný pálkař se přestal tvářit jako mistr světa ve chvíli, kdy se míček vznesl nepatrně vzhůru a pak – téměř nepostřehnutelně – změnil směr.

Pořízek na domácí metě zkrivil obličej, napnul svaly a tvrdě udeřil. Ben čekal, až se ozve hlasité cvaknutí, jak pálka odrazila míč. Pokrčil kolena, připravil se k výskoku, a rozběhl se v okamžiku, kdy uviděl míč letět jeho směrem..., ale nic se nestalo.

Pálkař švihl naprázdno. Ben se nemotorně otočil.

„První strajk!“ hlásil rozhodčí.

Ben zadržel dech. Adam hodil další dva záludné míče a rozhodčí nahlásil další dva strajky.

Pálkař stál na domácí metě a nedokázal pochopit, jak mohl minout třetí míč. Ale povedlo se mu to – a Benův tým se dostal do vedení.

„Páni!“ zaječel Jakub a rozběhl se k Adamovi.

„Adame!“ zvolal Ben a skočil na svého kamaráda. „To byl mazec!“

Ben, Adam a Jakub klusali k domácí lavičce. Zbytek týmu se vrhl na Adama, jásali a hlasitě vykřikovali jeho jméno.

„MAZER, MAZER!“ Z legrace dloubali kamaráda do ramene a cuchali mu vlasy na znamení uznání.

Adam se zakřenil a snažil se ze sebe setřást své rozdováděné spoluhráče. „No tak, kluci – pořád musíme skórovat! Ještě to nemáme v kapse.“

„Adam má pravdu, pánové,“ přikývl Benův tatínek.
„Soustředme se.“

Hráči se utišili a shromáždili se před ním v půlkruhu.

Kouč Lee stál stranou s nahrbenými rameny a očima upřenýma na psací podložku a něco divoce čmáral na kus papíru před další směnou.

„Adame, ten nadhoz byl vážně super,“ pochválil Benův táta úspěšného hráče. „Vyzkoušel jsi na ně nečekanou taktiku a zabralo to.“

Ben si s Adamem plácl.

„Máte přestávku, tak ji pojďte využít,“ navrhl asistent trenéra.

„Pořád zaostáváme o tři běhy,“ posteskl si chlapec stojící vzadu.

„Prohráváte,“ přikývl věcně Benův táta, „to je pravda. Ale nebyli byste první, komu se podařilo otočit zdánlivě ztracený zápas, a nakonec slavit vítězství. Takže nebudeme věšet hlavu a ukážeme jim, co v nás je, ano?“

„Ano!“ hulákali bouřlivě jeho svěřenci.

Seržant Landry se naklonil k Benovi. „Víš, co musíš udělat, že jo?“

„Jasně,“ přisvědčil syn. „Dýchat. Soustředit se. Sledovat dění.“

„Správně.“

Otec ho poplácával po rameni a Ben se o něco víc napřímil. Po celé utkání chodil na pátku jako čtvrtý, ale nastoupit v deváté směně je velká zodpovědnost. Kdyby se tři pátkari před ním dostali na metu, *Ben* by mohl zápas vyhrát.

„Dobře, týme,“ zvolal trenér Lee zpoza lavičky. „Jakube, Adame, Matěji, vy, kluci, půjdete první.“ Kouč pokračoval: „Bene, spoléhám na tebe, že to dáš.“

Ben přikývl, i když se mu žaludek nervózně svíral.

„Víš, jak na to, Bene,“ chlácholil ho otec. „Důležitý jsi jenom ty a hřiště, chápeš? Nespouštěj míč z očí a nezapomeň dýchat.“

„Oukej.“ Ben se pomalu a zhluboka nadechl. „Díky, tati.“ Vydechl.

Ben byl u vytržení.

Nemohl uvěřit, že Jakub, Adam i Matěj se všichni dostali na metu. Jediný zádrhel nastal v okamžiku, kdy odpálený míč dostal faleš a tvrdě zasáhl Adama do paže. Kamarád vykřikl bolestí, trenér si vzal oddechový čas a doklusal k němu.

Adam a kouč se chvíli radili a Ben ze svého místa na lavičce viděl, jak Adam vrtí hlavou. Snažil se trenéra přesvědčit, že je v pořádku, ale Ben i na takovou dálku poznal, že jeho kamarád trpí ukrutnou bolestí.

Trenér Lee klusal nazpátek k lavičce s pochmurným výrazem na tváři a hra pokračovala.

Rodiny fandící na tribuně doslova nadskakovaly vzrušením – ječely a pískaly, jako by sledovaly zápas Světové série.

Benovi se divoce rozbušilo srdce. Ve zpocených dlaních svíral pálku a přistoupil k domácí metě. Řev diváků jako by zeslábl a jediné, co slyšel, byly ozvy vlastního dechu a mamincino volání: „BENE, DO TOHO!“, doprovázené štěkáním Hrdiny.

Jsi tu jen ty a hřiště, slyšel v hlavě tátův hlas. Dýchej!

Ben zaostřil na nadhazovače, soustředil se na jeho postoj a výraz, a sevřel pálku v prstech. Nadhazovač se zaklonil, zvedl ruku s míčkem a natočil tělo. Míč mu vylétl z ruky a Ben sledoval, jak k němu letí.

Rozmáchl se a udeřil. Cítil sílu svých paží a zápěstí a soustředil se na pohyb pálky po úderu, jak mu táta vždycky radil. Dotek pálky a míčku vycítil ještě dřív, než k němu skutečně došlo – i následnou vibraci, dosahující

až k ramenům. S úžasem sledoval, jak míč stoupá k nebi, stoupá a stoupá – nahoru a dál. Vnější polaři zakláněli hlavu a pozorovali míč, jak nad nimi plachtí.

Ben na domácí metě doslova zkameněl, pálka mu visela z levé ruky. Jeden z vnějších polařů jistě míč chytí. Přece není možné, aby jim uletěl.

Ale stalo se. Míč zmizel za plotem.

Home run!

„Utíkej, Bene!“ halekal kouč Lee z postranní čáry.

„Běž, Bene!“ křičela maminka z tribuny.

Ben se nenechal dvakrát pobízet a se spokojeným úsměškem pronásledoval Jakuba, Adama a Matěje kolem met, dokud neskončili na valné hromadě na domácí metě. Jásali a plácali se do dlaní, zatímco jejich spoluhráči hýkali nadšením na lavičce.

Nějak se jim podařilo vyhrát. Neuvěřitelné.

Ben pohlédł na výskající tribunu. Maminka a sestřička poskakovaly radostí, vykřikovaly jeho jméno a tleskaly. Hrdina zakláněl hlavu k obloze a mohl se samým vzrušením uštěkat.

Ale kde je táta?

Hledal ho na lavičce, ale nebyl tam. Stejně jako Skaut. Nadšení z home runu – a vyhraného utkání – vystřídal zmatek.

Prohledával očima hřiště, ale ve výhledu mu bránili hemžící se spoluhráči, kteří ho obklopili, prozpěvovali jeho jméno a mávali pěstmi ve vzduchu.

„Landry!“

„Landry jede bomby!“

„Super, Bene!“

Ben přijímal chválu od svých spoluhráčů, ale tak úplně ji nevnímal. Vyhoupl se na špičky, aby se pořádně rozhlédl kolem sebe. Nakonec tátu uviděl.

Stál na parkovišti s mobilem přitisknutým k uchu a tvářil se vážně.

Dokonce ani neviděl, že se Benovi podařil home run a vyhrál zápas.

Ale Ben znal svého otce natolik, aby věděl, že se na něho nemá zlobit. Když vyrůstáte s rodičem, který pracuje u policie, naučíte se, že práce je vždycky na prvním místě. Tentokrát to vypadalo, že se děje opravdu něco velkého.

Skaut trpělivě seděl u auta. Už měl na sobě žlutou vestu s nápisem POLICEJNÍ PES na boku. Stejně jako tatínek se chystal do akce.

„Chlape!“ zařval Adam, praštil ho pěstí do ramene a obrátil tím jeho pozornost zpátky k týmu. „To byla paráda! Vyhráli jsme!“

„Bezva úder, Landry!“ zvolal trenér Lee.

„Díky, kouči.“ Ben byl na vrcholu blaha.

Ohlédl se k parkovišti. Táta ukončil hovor a nasedal do auta.

Adam sledoval, kam se Ben dívá, a hned měl jasno, co se děje. „Jsi v pohodě?“ zeptal se, zatímco zbytek týmu si dál vychutnával radost z vítězství.

„Jo.“ Ben odtrhl zrak od otce a podíval se na kamaráda. „Co tvoje ruka?“

„Já nevím... Pořád to trochu bolí.“ Adam se zamračil a promnul si loket.

„Tvůj táta odjíždí?“ Jakub si k nim razil cestu.

„Vypadá to tak. Na stanici se muselo stát něco vážného.“

„Určitě,“ přikývl Adam.

Ben si posbíral svoje věci a vydal se k tribuně, v uších mu pořád zvonil jásot spoluhráčů.

Maminka ho sevřela v pevném objetí a Ema mu omotala tenké paže kolem pasu. Hrdina kolem něho poskakoval, nakonec se postavil na zadní a opřel se mu předními tlapy o záda. Vesele poňafával.

„Blahopřeju, zlato!“

„Dokázal jsi to, Benny!“

Ben jim dovolil, aby ho chvíli objímaly, ale myslel jen na jedinou věc. „Kde je táta?“ zeptal se. „Proč musel odjet?“

V mamčině obličeji se něco mihlo – byl to strach? Ben si nebyl jistý. Hned se totiž ovládla a pohlédla mu do očí.

Ben už je velký a rozumný kluk, a tak mu rodiče říkají pravdu – alespoň kolik můžou. Pravda je taková, že Benův tatínek denně čelí nebezpečí.

„Zavolali ho k velmi vážnému případu,“ odpověděla máma na rovinu.

Benovi se sevřel krk a musel polknout.

„Z vězení uprchli dva zločinci,“ pokračovala a ztišila hlas, aby je Ema neslyšela. „Někdo je zahlédl na předměstí,

a tak do té oblasti povolali psovody. Táta a Skaut je budou hledat.“

Při zaslechnutí Skautova jména Hrdina nastražil uši. Vklínil se mezi Bena a jeho maminku, vzhlédl k nim a pozorně poslouchal. Ben mu položil ruku na krk a podrbal ho pod obojkem.

„Jsou...?“ Ben zaváhal. „Jsou ti zločinci nebezpeční? Za co se dostali do basy?“

Máma si povzdechla a nepatrně zavrtěla hlavou. „Nejsou to žádní svatouškové. Necháme to být.“

„O čem se bavíte?“ vyzvídala Ema a tahala Bena za rukáv mikiny. Srdce mu bušilo, ale přinutil se usmát.

„Že mi na oslavu vítězství koupíš zmrzlinu!“ zvolal Ben přehnaně sladkým hlasem.

„Ach, Benny,“ pokárala ho Ema a založila si ruce. „Ty jsi takový hlupáček! Moc dobře víš, že na to nemám dost peněz.“

„Ale ne!“ vyděsil se na oko její bratr. „Ty nemáš peníze na zmrzku? Tak to je katastrofa!“

„Víš co?“ ozvala se maminka. „Pozvu vás na ni já!“

„Bezva!“ zvolala Ema.

Vydali se k autu. Hrdina klusal po jejich boku. Ben vedl sestřičku za ruku a vyměňoval si ustarané pohledy

s maminkou, v jejíž kabelce se rozezněl mobil. Vylovila ho, krátce do něj promluvila a podala mu ho.

„Táta s tebou chce mluvit, Bene.“

„Ahoj, tati. Kde jsi? Je všechno v pořádku?“ Podle zvuků poznal, že otec řídí policejní vůz.

„Blahopřeju, kamaráde!“ křikl tatínek do mobilu. „Jsem na vás, kluci, tak pyšný! Na tohle vítězství jste se vážně nadřeli a bohatě si ho zasloužíte.“

„Díky, tati.“ Ben se nutně potřeboval zeptat, co se děje. „Už víte, kde jsou ti uprchlí vězni?“

„Všechno máme pod kontrolou,“ ubezpečil ho táta. „Jenom mě mrzí, že jsem nebyl u toho, když se ti povedl ten home run, a neviděl jsem, jak jste vyhráli. Ale až se vrátím, pořádně to oslavíme. Platí?“

„Platí, tati. Díky.“

„Poslouvej, synku. Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

„Cokoliv chceš.“

„Postarej se dnes večer o mámu a Emu, ano?“

Benův krok počal váznout. Tátův hlas najednou zněl jinak. Skoro... ustaraně. Copak mu něco zamlčel? „Dobře,“ podařilo se mu říct. „Ale, tati –“

„Už musím končit, Bene,“ přerušil ho. „Mohl bys mi ještě dát mámu? Mám tě rád.“